

VI. Всякой почете́нь трудъ си врядва.

Съ благородство-то на труда става ежщо-то както и съ благородство-то на рода. И за едно-то и за друго-то много криво ся е мыслило па и днесъ ся мысли.

Прѣди нѣкое врѣмя само хора отъ голѣмо колѣно были на почетъ и могли да ся качятъ на голѣмы чинове и достоинства, като че Божій Промысль само благородны-ты е надарилъ съ умъ и съ дарбы, а едно врѣмя ся и мыслило че отъ голѣмъ родъ чловѣкъ былъ нѣчто друго, а не като всякой чловѣкъ отъ простъ родъ.

Наистинѣ за голѣмъ почетъ е достойна оная кѣща, дѣто за едно съ отличный родъ прѣминува и умъ и почетъ отъ бащѣ на чядо: нѣ много по-вряденъ и достойнъ е она чловѣкъ, кой-то отъ долень родъ безъ ничиѣкъ помощь, а само съ свой умъ и съ свое достоинство ся издвигне надъ бащинѣ-тѣ или дѣдовѣ-тѣ си сиромашнѣ и ничтожество и такъвъ, ако да го прѣкоряше нѣкой за долнѣй му родъ, отговорилъ бы както Исократъ: „мой-тъ родъ съ мене ся начина, а твой-тъ родъ съ тебе ся свръша.“

Исторія-та приказва за мнозина, кои-то съ умѣне-то си и съ искусство-то си ся прочюли, а были отъ простъ родъ и работили простѣ работѣ, на коѣ-то испрво гы была урисала урисница-та. Отъ такыва, кои-то достигнѣли до най-голѣмѣ власть у дрѣжявѣ-тѣ, а были отъ простъ родъ, исторія-та спомянува фамилиѣ-тѣ Сфорзини, отъ коѣ-то Муцио прѣвъ былъ простъ орачь, па съ юначество-то си достигнѣлъ да стане войвода на еднѣ цѣлѣ